

28.12.2012 Anna Honkanen

31.1.2013 Suomen Eurooppalaiskissarengas ry:n hallitus

9.3.2013 Suomen Eurooppalaiskissarengas ry:n kevätkokous

Jalostuksen tavoiteohjelma päivitetty ja hyväksytty yhdistyksen kevätkokouksessa 10.3.2018 ja syyskokouksessa 10.11.2018

Eurooppalainen lyhytkarva – jalostuksen tavoiteohjelma

Sisältö:

1. Jalostuksen tavoiteohjelman tarkoitus.....	1
2. Eurooppalaisen lyhytkarvan tausta	1
3. Eurooppalaisten oma rotuyhdistys	2
4. Eurooppalaisrodun nykytilanne.....	3
4.1. Populaation koko ja rakenne	3
4.2. Luonne	4
4.3. Terveys ja lisääntyminen	4
4.4. Ulkomuoto	5
5. Eurooppalaisjalostuksen tavoitteet.....	5
5.1 Jalostustavoitteet.....	5
5.2 Toimintasuunnitelma.....	6
6. Tavoiteohjelman toteutumisen seuranta.....	7
7. Lähteet	7
8. Liitteet.....	7

1. Jalostuksen tavoiteohjelman tarkoitus

Tavoiteohjelman tarkoituksena on ylläpitää ja edistää eurooppalaisen lyhytkarvakissan kasvatusta siten, että rotu pysyy rotumääritelmän mukaisena ja terveenä. Tällä ohjelmalla pyritään ohjaamaan kasvattajia ottamaan valinnoissaan huomioon koko rodun etu ja riittävä perinnöllinen vaihtelu rodun terveyden säilyttämiseksi.

2. Eurooppalaisen lyhytkarvan tausta

Eurooppalaiskissa on yksi maanosamme alkuperäisistä kissaroduista. Rodun johdonmukainen kasvatusta aloitettiin Ruotsissa 1940-luvulla käyttäen luonnonvalinnan avulla vankoiksi ja terveiksi kehittyneitä lyhytkarvaisia maatiaiskissoja. Kun FIFe vuonna 1949 perustettiin, eurooppalainen oli yksi ensimmäisistä silloin tunnustetuista roduista. Pian sen jälkeen kun Suomeen oli 1960-luvun alussa perustettu FIFe:en kuuluva kissaorganisaatio ja rotukirjaus alkoi, rekisteröitiin ensimmäinen eurooppalainen rekisterinumerolla 80 vuonna 1962. Ensimmäinen rekisteröity pentue syntyi vuonna 1966.

Alkuvuosina suurin osa rekisteröidyistä kissoista oli noviisiluokan kautta eurooppalaiseksi hyväksytyjä maatiaiskissoja ja niiden jälkeläisiä. 1970-luvulla kasvatusta pääsi kunnolla vauhtiin ja 1980-

luvulla eurooppalaisen kasvatus kukoisti, pentueita syntyi vuosittain kymmeniä, vuonna 1989 peräti 40 pentuetta. Sittemmin kasvatus kävi aallonpohjassa 1990-luvulla uusien rotujen mairinnousun aikoihin muuttuen taas aktiivisemmaksi 2000-luvulla. Viime vuosina eurooppalaisia on rekisteröity noin 60-100 pentua vuosittain. Tähän mennessä (2018) Kissaliiton rekisteriin on kirjattu yli 3700 eurooppalaista, pentueita on syntynyt noin 765 (vuoteen 2012 mennessä) ja niiden aikaansaamiseen on osallistunut noin 185 eri kasvattajaa (vuoteen 2012 mennessä). Rodun kasvatus on keskittynyt Pohjoismaihin, lähinnä Suomeen ja Ruotsiin. Myös Tanskassa on virinnyt aktiivista kasvatus viime vuosina. Jonkin verran yksittäisiä kasvattajia on myös Keski-Euroopassa. Alkuun kasvatettiin pääsääntöisesti noviiseja käyttäen, mutta Ruotsista tuotiin myös joitakin rekisteröityjä kissoja kasvatus varten. Ruotsalaisilla kissoilla ei kuitenkaan ole ollut kovin suurta vaikutusta rodun jalostuksessa, vaan nykypäivän kanta on saatu aikaan pääsääntöisesti kotimaisin voimin. Tuontikissoja on kautta aikain tullut vain alle 50. Niistä vuoden 2000 jälkeen noin 20, joista puolta on käytetty kasvatuksessa.

Nykypäivän kasvatuksen haasteena tällä pienehköllä kannalla on liiallisen sukusiitoksen välttäminen. Lisää haastetta antaa hyväksytyjen värien runsaus, joista kukin arvostellaan näyttelyissä omassa luokassaan. Lisäksi tiikeri- ja täplikäs/tabbykuviolinjat sekä valkolaikkulinjat pyritään pitämään kasvatuksessa erillään, mikä tietysti entisestään kaventaa kasvatusmahdollisuuksia. Siitoskissojen tuontimahdollisuudet ovat marginaaliset, koska Suomessa on tällä hetkellä laajin ja tasokain kanta. Näistä haasteista huolimatta ja silloin tällöin rotuun tuotujen noviisien avustuksella on saatu luotua varsin terve, elinvoimainen ja yhdenmukaiselta näyttävä eurooppalaisiskissakanta. Nykypäivänä suurimmalla osalla pentueista on lähes täydet rekisterikirjat kasvatettuja eurooppalaisia sukutaulussaan.

Rodun onneksi Suomessa on edelleenkin mahdollista rekisteröidä maatiaiskissoja eurooppalaiseksi noviisiluokan kautta, mikä tuo rotuun täysin uutta verta ja edistää rodun geneettisen monimuotoisuuden ja terveyden säilyttämistä. Noviiseina rekisteröidään vuosittain muutamia kissoja.

HUOM! Tässä tavoiteohjelmassa käsitellään FIFe:ssä hyväksytyyn eurooppalaisen lyhytkarvan jalostusta. On huomioitava, että rotua ei ole hyväksytty muissa kansainvälisissä kissakattojärjestöissä ja mikäli käsiteltä eurooppalainen käytetään muista kuin FIFe-eurooppalaisesta, ei kysymys ole samasta rodusta. Esim. nimitystä "european" tai "european burmese" käytetään CFA-järjestössä burmatyyppisestä rodusta. Myös Venäjällä kasvatetaan eurooppalaisiksi kutsuttuja kissoja, joiden ulkonäkö vivahtaa enemmän brittityypiseen kissaan ja näissä linjoissa esiintyy myös luonnonrodulle hyväksymättömiä värejä kuten golden. Keski-Euroopassa on virinnyt myös pitkäkarvaisten "eurooppalaisten" kasvatus.

3. Eurooppalaisten oma rotuyhdistys

Suomen Eurooppalaisiskissarengas ry – Finlands Européring rf (SER-FER) perustettiin 10.10.1987 Suomen ensimmäisenä itsenäisenä rotuyhdistyksenä. Perustetun yhdistyksen tarkoituksena oli edistää eurooppalaiskissojen järjestelmällistä ja suunnitelmallista kasvatustyötä rodun yleistason kohottamiseksi sekä lisätä rodun tuntemusta ja arvostusta yleisön keskuudessa. Tämä 25 vuotta sitten asetettu tarkoitus on edelleen yhdistyksen toiminnan kulmakivenä. SER-FER oli myös ensimmäinen rotuyhdistys, joka solmi Kissaliiton kanssa yhteistyösopimuksen.

Yhdistyksen toiminta alkoi heti perustamisensa jälkeen vilkkaasti ja aktiivisesti. Vuosien varrella on ehditty tehdä monenmoista eurooppalaiskissan kasvatusta ja tunnettuutta edistävää hanketta. Alkuun yhdistys piti Suomessa syntyneistä pentueista eurooppalaisiskissakortistoa. Sittemmin 2000-luvulla tiedot on siirretty ja niitä ylläpidetään internetin Pawpeds-tietokannassa, josta nykypäivänä löytyykin melko kattavasti kasvatukseen käytettyjen kissojen sukutaulut. SER-FER on ollut myös uranuurtaja kissojen FeLV- ja FIV-testauksessa, sillä yhdistys on alusta alkaen ottanut pentu- ja siitosurosvälitykseensä vain testattuja kissoja.

Yhdistys teki 1980-luvun lopussa eurooppalaiskissaa esittelevän videon ja muutama vuosi sitten eurooppalaisen standardia kuvien kera esittelevän tietopaketin, joita on käytetty FIFe:n tuomariseminaareissa koulutusmateriaalina. Tietoa eurooppalaiskissasta on välitetty myös järjestämällä lähes 20 esittely- ja erikoisnäyttelyä. Vuonna 2011 SER-FER laati kasvattajille ja kissojen omistajille

suunnatun pentue- ja terveystarkastuksen, jonka tulosten pohjalta on laadittu tämä jalostuksen tavoiteohjelma.

4. Eurooppalaisrodun nykytilanne

4.1. Populaation koko ja rakenne

SER-FER on koonnut seuraavassa taulukossa esitettyä tilastotietoa eurooppalaiskissan jalostuksesta vuodesta 2006 eteenpäin. Yhdistykseltä löytyy vastaavat tiedot (kaksi viimeistä saraketta pois lukien) kaikista Suomessa rekisteröidyistä eurooppalaisista aina vuodesta 1962 alkaen.

- rekisteröinnit
- pentueiden määrä
- tuontikissojen
- noviisien määrä
- kasvattajat
- siitosurokset
- siitosnaaraat
- keskipentuekoko
- keskimääräinen sukusiitosaste

Keskipentuekoko on vuosien 2000-2017 aineistosta laskettuna keskipentuekoko noin 3,70 eli kissalle normaalilla tasolla. Kotikissoilla keskimääräinen pentuekoko on 4. Aikavälillä 2006-2011 voidaan nähdä jopa hienoinen positiivinen trendi pentuekoon kasvussa. Rodun sukusiitoksen kasvamisen eräänä seurauksena on pentuekoon pieneneminen ja lisääntymisvaikeudet. Eurooppalaisella tällaisia merkkejä ei tällä hetkellä ole näkyvissä.

Keskimääräinen sukusiitosaste (laskettu viidellä sukupolvella) kertoo kissojen välisestä sukulaisuussuhteesta, tarkemmin ottaen siitä kuinka paljon esivanhemmilta on peritty samoja geeniversioita. Kun sukusiitos kasvaa, niin samoja geeniversioita kertyy entistä enemmän tuoden esiin suvun hyviä kuin huonojakin ominaisuuksia, mm. sairauksia aiheuttavia geenivirheitä. Samalla menetetään rodun elinvoimaisuuden kannalta tärkeää geenien monimuotoisuutta. Sukusiitosaste ei ole vertailukelpoinen eri rotujen välillä johtuen niiden erilaisesta taustasta. Suurin osa roduista on suljettuja populaatioita, joihin ei enää saada uutta geeniperimää esim. roturisteytyksin. Näillä roduilla sukusiitos ei voi laskea, ainoastaan vain nousta ja kasvatuksessa pyritään silloin mahdollisimman pieneen nousuvauhtiin. Eurooppalaisen tausta perustuu maatiaiskissoihin ja rotuun on jatkuvasti tuotu ja edelleen tuodaan uutta geeniperimää noviisien kautta. Vuosilta 2000-2017 laskettu keskimääräinen sukusiitosaste osoittaa selvää sukusiitosasteen pienenemistä, mikä on rodun kannalta erittäin hyvä asia.

Uroksia ja naaraita on käytetty kasvatuksessa vuosittain suhteellisen tasaisesti. Siitokseen on vuosina 2006-2011 käytetty 34 % kaikista rekisteröidyistä kissoista. SER-FER ylläpitää tietoa myös vuosittain käytettyjen urosten ja naaraiden kokonaislukumääristä, eniten käytetyistä siitosuroksista sekä niiden osuudesta rekisteröidyistä pennuista. Lista on toistaiseksi vain yhdistyksen jalostustoimikunnan käytössä. Tavoitteena on pysyä selvillä siitä, käytetäänkö joitakin yksilöitä liikaa siitoksessa jolloin rodun monimuotoisuus kapenee.

SER-FER kerää tietoja myös siitoskissojen **jalostuspanoksista**, jonka avulla voidaan arvioida siitoseläimen vaikutusta koko populaatioon sen perusteella, miten monelle pennulle se on isovanhempana. Isoisien jalostuspanoksia laskettaessa jokaisesta tarkastelukaudesta syntyneestä pennusta lasketaan yksi jalostuspanos sen kummallekin isoisälle, siis isänisälle ja emonisälle ja isoäitien vastaavasti isänäidille ja äidinäidille. Laskelma on toistaiseksi vain yhdistyksen jalostustoimikunnan käytössä.

Yleisesti hyväksytty tavoite on, että yhden siitosuroksen osuus ei saisi ylittää 5 % sukupolven aikana syntyneistä pennuista. Tasaisella käytöllä myöskään urosten isoisinä antamien jalostuspanosten määrä ei tällöin nouse yli 5 % rajan. Vaikka toistaiseksi eurooppalaisurosten käyttö on ollut

melko tasaista, niin joillakin uroksilla on ”liikaa” jälkeläisiä. Nykyisillä eurooppalaispentujen rekisteröintimäärillä (50-100 pentua vuodessa) yhdellä uroksella suositellaan olevan enintään 8 -15 jälkeläistä.

Eurooppalaisen **tehollisesta populaatiokoosta** on myös tehty suuntaa-antavia laskelmia. Tämä lukuarvo kertoo teoreettisesti niiden yksilöiden määrän, jotka siirtävät geenejään seuraavaan sukupolveen. Mitä pienempi on tehollinen populaatiokoko, sitä nopeammin sukusiitos lisääntyy. Suositus on, että lukuarvo nousee korkeintaan 1 % sukupolvessa, muuten jalostuspohja kapenee liian nopeasti. Vuosilta 2000-2009 laskettu tehollinen populaatiokoko oli 55,5 (Jaana Tähtinen). Yksittäisiltä vuosilta 2009 ja 2010 lasketut teholliset populaatiokoot ovat olleet 50-100 (Ulrika Sörlid). Suositus olisi 100-200, mutta tässäkin kohtaa eurooppalaisten tilannetta helpottaa mahdollisuus noviisien käyttöön jalostuksessa.

4.2. Luonne

Eurooppalainen on ihanteellinen lemmikki sopeutuvaisen ja mutkattoman luonteensa takia. Se on ihmisiin kiintyvä, utelias, leikkisä ja osallistuu perheen arkiaskareisiin, mutta ei ole liian äänekkäs tai tungetteleva.

Eurooppalaisella ei ole esiintynyt aggressiivisuutta tai muita luonnehäiriöitä. Kotioloissa nykypäivän eurooppalainen vastaa hyvin rodun yleistä luonnekuvausta. Kissanäyttelytilanteissa eurooppalaiset saattavat olla ujoja, seikka johon kasvatuksella mahdollisesti voitaisiin ajan myötä vaikuttaa.

4.3. Terveys ja lisääntyminen

SER-FER teetti vuonna 2011 eurooppalaista koskevan **terveyskyselyn**, johon saatiin vastauksia noin 175 kissasta. Suomessa on tämän kyselyn lisäksi myös pitkä perimätieto eurooppalaisten terveydentilasta ja sairauksista, koska kasvattajat ovat aina suhteellisen avoimesti kertoneet pentuihin ja kasvatukseen liittyvistä ongelmista. Näiden tietojen valossa voidaan todeta, ettei suomalaisella eurooppalaisella ole todettu rotukohtaisia perinnöllisiä sairauksia.

Kissaroduille yhteisiä sairauksia ja epämuodostumia (napatyra, kivesvika, rintalastan kääntymä, lattarinta, muut luustoviat ja purentaviat) esiintyy eurooppalaisella harvakseltaan. Kissaliiton kasvat- ja rekisterisäännöissä on lueteltu, mitkä näistä virheistä estävät kissan jalostuskäytön. FIP-tapauksia on todettu vain muutama. Myös selvä häntämutka eli knikki on harvinainen, mutta jonkin verran löytyy kissoja, joilla on hännänpäässä pieni virhe. Eurooppalaisilla on todettu jonkun verran munaissairauksia, mutta yhteistä tekijää munuaisoireille (onko syitä useita erilaisia) tai niitä sairastaneille kissoille (sukulaisuus) ei toistaiseksi ole pystytty löytämään. Ruotsissa on joistakin eurooppalaislinjoista löydetty HCM-sydänsairauteen sairastuneita yksilöitä. Suomalaisista kissoista ei perinnöllistä HCM-sairautta ole toistaiseksi löydetty.

SER-FER teetti vuonna 2011 **pentuekyselyn**, jossa kartoitettiin eurooppalaisen lisääntymiseen, synnytykseen ja pentujen kehitykseen liittyviä tietoja. Kyselyyn saatiin vastauksia 324 pennusta 82 eri pentueesta. Tämän kyselyn aineiston perusteella keskimääräinen pentuekoko on 3,94 pentua eli samaa luokkaa kuin kappaleessa 4.1 esitetty. Kuolleina tai synnytyksen yhteydessä kuoli 5 % pennuista, mikä on reilusti vähemmän kuin kissojen yleinen pentukuolleisuus (yli 15 %). Eurooppalaispentuja kuolee todella harvoin enää synnytyksen jälkeen ja imetysvaiheessa ennen luovutusikää. Pentujen keskimääräinen syntymäpaino oli 101 g, naarailta 99 g ja uroksilla 103 g. Eläviksi jääneiden pienin yksittäinen paino oli 56 g ja suurin paino 143 g. Sektiolla syntyi 9 % pentueista, mikä perimätietoon verrattuna tuntuu todellisuutta suuremmalta luvulta (kyselyyn vastanneiden kasvattajien vaikutus?).

Yhteenveto: Toistaiseksi jalostuspopulaatio ei ole juurikaan kaventunut sairauksien aiheuttaman yksilöiden jalostuskarsinnan takia.

4.4. Ulkomuoto

Yhdistyksen käsityksen mukaan suomalaisten eurooppalaisten ulkonäkö keskimäärin vastaa hyvin rotumääritelmää. Yleistä tyyppiä ja ilmettä voidaan pitää hyvin rodulle tyypillisinä. Huomiota tulisi kiinnittää jalostuskissojen kokoon, koska koko on aikojen saatossa hivenerien pienentynyt. Eurooppalaisen tulisi olla vähintään keskikokoinen kissa. Pään muodon osalta jalostuksen tavoitteena olisi vakiinnuttaa nykyistä pyöreämpi otsalaki, vahvempi leuka, leveämpi nenä ja pyöreämpi leuan muoto (ei ns. pinchiä tai kapeakuonoisuutta), viimeisimmän osalta ollaan jo menossa parempaan suuntaan. Turkin laadussa on vaihtelua eri värien kesken. Parhaimmat turkinlaadut ovat perinteisesti olleet mustilla ja ruskeilla kissoilla, kun taas esim. punaisilla kissoilla turkki on usein pehmeäkö. Turkin laatu olisi pyrittävä vakiinnuttaminen nykyistä yhtenäisemmäksi. Kuviollisista kissoista tiikerien ja täplikkäiden kuviointia on usein vaikeaa erottaa toisistaan. Näiden osalta on kiinnitettävä huomiota nykyistä standardin mukaisempaan kuviointiin: selkeästi joko tiikeri tai täplikkäs kissa.

Eurooppalaiskasvatuksessa ei ole esiintynyt ulkomuoto-ominaisuuksia, joissa liioitellaan rotumääritelmän vaatimuksia tai jotka voivat altistaa terveydellisille ongelmille.

Eurooppalaisen rotumääritelmä löytyy FIFen kotisivuilta <http://www1.fifeweb.org/dnld/std/EUR.pdf>.

5. Eurooppalaisjalostuksen tavoitteet

5.1 Jalostustavoitteet

Eurooppalaiskasvatuksen keskeisenä tavoitteena on alkuperäisen rodun säilyttäminen sotkematta tai muuntelematta sitä muiden rotujen kanssa. Roturisteytykset tai niihin viittaavat ominaisuudet eivät ole sallittuja rotumääritelmäkään mukaan. Ulkonäöltään eurooppalainen pyritään pitämään kaikilta ominaisuuksiltaan mahdollisimman keskimääräisenä kaikkien kissarotujen joukossa.

Eurooppalaiskasvatuksen tavoitteena tulee olla jalostuspohjan pitäminen mahdollisimman laajana. Tähän päästään käyttämällä kasvatuksessa mahdollisimman montaa eri yksilöä ja välttämällä yhdistelmiä, joissa sukusiitosaste nousee liian suureksi. Jalostuspohjan kaventuminen voi vaikuttaa haitallisesti rodun elinvoimaisuuteen ja altistaa erilaisille perinnöllisille sairauksille.

Kissaliiton kasvatus- ja rekisteröintisääntöjen mukaan kasvatukseen ei saa käyttää kissoja joilla on napatyrä tai kivesvika, lisäksi valkoisella kissalla täytyy olla kuulotodistus.

Suomen Eurooppalaiskissarengas ry:n jalostussuosituksukset:

1. Kasvatuksessa suositellaan käytettäväksi mahdollisimman montaa eri kissaa. Kasvatuksessa tulee välttää käyttämästä uroksia, joilla on jo paljon jälkeläisiä.
2. Tavoitteeksi suositellaan, ettei suunnitellun yhdistelmän viidessä sukupolvessa tarkasteltu sukusiitosaste ylittäisi rodun viiden edellisen vuoden keskimääräistä sukusiitosastetta Suomessa. Vuonna 2017 tämä luku oli 0,93. Toteutettavan yhdistelmän sukukatokertoimen tulisi olla yli 90 %. Suunnitellun yhdistelmän sukusiitosasteen ei tulisi viidessä sukupolvessa tarkasteltuna ylittää serkusparituksen rajaa eli 6,25 %. Lisäksi kasvattajan on syytä tarkistaa ettei 5. sukupolvea kauempana esiinny jotain samaa esivanhempaa lukuisia kertoja.

Mikäli nämä sukusiitosasteeseen ja sukukatokertoimeen liittyvät tavoitteet eivät toteudu kasvattajan suunnittelemassa yhdistelmässä, kasvattajan on tärkeää pohtia perusteellisesti, miksi kyseinen yhdistelmä tehtäisiin. Tilanteessa on suositeltavaa käydä huolellisesti läpi muut urosvaihtoehdot sekä arvioida, millaisia sukutaulussa kertautuvat kissat ovat luonteeltaan ja terveydeltään.

3. Kaikilta siitokseen käytettäviltä kissoilta testataan veriryhmä sekä FeLV ja FIV vähintään kerran. Suositeltavaa on testata myös muut talouden kissat, joiden vanhempia ei ole testattu.
4. Jos kissan suvussa on todettu HCM-sairautta, kissan sydän tutkitaan ultraäänellä ennen kissan käyttämistä jalostukseen. Koska noviisina rekisteröidyn eurooppalaisen sukua ei yleensä tunneta, noviisin sydän ja munuaiset on suositeltavaa tutkia ultraäänellä ennen kissan käyttämistä jalostukseen. Sydämen ja munuaisten ultraäänitutkimuksia suositellaan muillekin jalostuskissoille ennen ensimmäistä astutusta, jotta pystytään heti reagoimaan mahdollisten perinnöllisten sairauksien esille tulemiseen rodussa.
5. Kissaa, jolla on näkyvä häntävika (knikki), ei suositella käytettävän kasvatukseen. Kahta lievemmin häntävikaista (vika ei näy, mutta saattaa tuntua käsin tunnustellessa) kissaa tai kissoja, joiden suvussa esiintyy useampi häntävikainen kissa, ei suositella yhdistettäväksi keskenään.
6. Noviiseille ja kissoille joilla on noviiseja lähisukupolvissa suositellaan tehtäväksi DNA-testi pitkäkarvatekijän kantajuuden selvittämiseksi. Mikäli kissa kantaa pitkäkarvageeniä, sitä ei suositella yhdistettäväksi toiseen pitkäkarvatekijää kantavaan kissaan, koska pitkäkarvaisuus ei ole eurooppalaiselle hyväksyty turkinpituus.
7. Mikäli kissa esim. noviisitaustansa takia saa eurooppalaiselle hyväksymättömän värisiä (esim. lila, golden) jälkeläisiä, sitä ei tule enää käyttää kasvatuksessa, jotta ei-toivottu värigeeni ei leviä eurooppalaispopulaatiossa. Hyväksymätön väri viittaa siihen, että kissan taustalla on jotain muuta kissarotua.
8. Yksiväristä tai kuviollista kissaa, jolla on valkoinen laikku kaulassa, vatsassa tai tassussa, ei suositella käytettävän jalostuksessa ilman perusteltua syytä. Kahta värivirheellistä valkolaikkuista kissaa ei pidä yhdistää.
9. Pienikokoista kissaa ei tulisi yhdistää toiseen pienikokoiseen kissaan etenkin, jos suvussa on useampia pienikokoisia kissoja.
10. Yhdistys ei suosittelen kissojen siitoskäyttöä rajoittavia sopimuksia.

5.2 Toimintasuunnitelma

Suomen Eurooppalaisiskisarengas ry pitää tavoitteenaan seurata ja ohjata eurooppalaispopulaation koon ja rakenteen kehittymistä.

Vuosittain pyritään täydentämään ja laskemaan:

- rodun sukusiitosaste
- rodun sukukatokerroin
- käytetyimmät siitoskissat
- syntyneiden pentujen määrät ja keskimääräinen pentuekoko
- siitoskissojen jalostuspanokset

Terveystilanteen seuranta:

- lisääntymisterveyteen liittyviä asioita kartoitetaan kasvattajille suunnatulla pentuekyselylomakkeella, lomakkeen palautus edellisestä pentueesta on edellytyksenä seuraavan pentueen ottamiseksi yhdistyksen pentuvälitykseen
- terveystutkimus on jatkuvasti avoinna ja vastauksia kannustetaan lähettämään varsinkin iäkkäistä kissoista sekä täydentämään yksittäisistä kissoista jo aiemmin annettuja tietoja
- pentuvälitykseen otetaan vain FeLV ja FIV -testattujen kissojen jälkeläisiä

- yhdistys tukee kissojen geenipankin toimintaa suosittamalla DNA-näytteiden toimittamista geenipankkiin

Suomen Eurooppalaisiskisarengas ry ylläpitää jalostustoimikuntaa, jonka tehtävänä on auttaa kasvattajia jalostusvalinnoissaan siten että myös koko rodun etu otetaan huomioon. Toimikuntaan kuuluu kokeneita kasvattajia, jotka tuntevat hyvin nykyisten eurooppalaislinjojen ulkonäölliset ominaisuudet ja terveystilanteen.

6. Tavoiteohjelman toteutumisen seuranta

Tavoiteohjelman toteutumista seurataan vuosittain Suomen Eurooppalaisiskisarengas ry:n hallituksessa.

7. Lähteet

Täydennetään myöhemmin.

8. Liitteet

Täydennetään myöhemmin.